

[Valdemar Sørensen.]

drageri, og naar hele den konservative Valgagitation herefter spillede med paa det samme Register? Ja, han maatte naturligvis begynde for sig selv, stole paa sin egen Omtanke og ved Hjælp af den finde ud af, at hvad der havde været en saa udmærket Foranstaltning fra Begyndelsen af 1933 lige til Maj 1934, ikke pludselig kunde være saa skandaløst, medmindre der siden havde vist sig uheldige Følger af den. Og da det tværtimod maatte indrømmes, at den Bedring af Landets erhvervsmæssige Forhold, der fulgte efter Kroneforliget, var fortsat ogsaa efter Maj 1934, lige til de Oktoberdage i 1935, hvor Det konservative Parti raabte op om Bedrageri og Løftebrud, saa maatte han naturligvis spørge sig selv, om det var hans egen eller Partiets Mentalitet, der var noget i Vejen med. Ingen kan vel under disse Omstændigheder fortænke ham i, at han valgte at stole paa sit eget Omdømme og at stemme derefter. Og naar han nu i det selv samme Blad, der gav Regeringens Valutapolitik den uforbeholdne konservative Velsignelse, benævnes en tankeløs Medløber paa Grund af sin Afstemning, saa behøver han virkelig ikke andet Bevis for, at han ved Afstemningen gjorde, hvad der var det rigtige.

Saa var der endelig en Del andre Vælgere, som gav sig til at sysle med de Konservatives Stilling til Byernes Boligspørgsmaal, nærmere betegnet Retsforholdet mellem dem, der ejer de store Udlejningsejendomme, og dem, der bor i dem og med deres Husleje betaler baade den daglige Drift af Husene, Skatterne, Kapitalens Forrentning og Afbetaling samt Udbytte til Ejerne. Der har staaet en aarelang politisk Strid herom, karakteristisk ved den skiftende Maade, hvorpaa de Konservative snart har støttet, snart været imod Krigs- og Boligkrisens Huslejelovgivning. Betegnende for visse almindelige Skævheder i de Konservatives Samfundssyn er det nu, at de tog Ansvaret for Fjernelsen af den foreløbige Huslejelovgivning, inden den var erstattet med almindelige Lovregler om Parternes gensidige Rettigheder og Pligter i et Lejeforhold. Er det ellers ikke dette Parti, som i sine Henvendelser navnlig til kvindelige Vælgere i særlig Grad betegnede sig som Hjemmenes Værner og Vogter? Men saafremt dette er ærligt ment, hvordan kan det da gaa til, at man nægter Medvirkning til Skabelsen af et Retsgrundlag, som giver de selv samme Hjem en vis relativ Sikkerhed for de fire nøgne Vægge? Og er det ikke ogsaa Det

konservative Folkeparti, der i saa høj Grad lægger Vægt paa den private Ejendomsret, men alligevel i Spørgsmaalet om Huslejelovgivningen ikke vil indrømme Lejere af Forretningslokaler Beskyttelse for Ejendomsretten til Værdier knyttet til Raadigheden over den lejede Butik? Er der virkelig i Partiets Opfattelse af Ejendomsretten en Rangforordning, hvorefter det er finere at eje fast Ejendom end at sidde inde med Ejendom i arbejdsskabte Værdier? Er Skødeindehaveren en privilegeret Figur efter Det konservative Partis Opfattelse, mere værdig til at faa sine Ejendomsrettigheder beskyttet end den, hvis Rettigheder blot hviler paa opsparet Arbejde? Mange Vælgere af de saakaldte tankeløse spurgte herom, og da man nu fra Det konservative Folkepartis Side ved forskellige Lejligheder i Løbet af disse Aar har givet dem et Svar, som ikke er til at misforstaa, ja, saa valgte de naturligvis ogsaa ved denne Lejlighed at tage en Stilling ud fra de Erfaringer, de havde gjort. Og i disse tre Ting har man, tror jeg, fortrinsvis Grundene til, at de Vælgere, man i den konservative Presse nu saa haanligt omtalte som Margarinevælgere eller tankeløse Medløbere, denne Gang foretrak at følge deres sunde Fornuft og stemme saaledes, at de i det mindste kan sige, at som de er blevet behandlet i Det konservative Folkeparti, kan de dog aldrig blive behandlet i noget andet Parti. Vi fra vor Side kan ikke love dem en særlig Beskyttelse af deres Rettigheder, men vi kan i hvert Tilfælde love dem, at deres Rettigheder skal blive sat i et saadant Forhold til andre Samfundsklassers, at de ikke skal føle Aarsag til at forlade os.

P. Mortensen: Jeg vil gerne fremsætte nogle Bemærkninger vedrørende sønderjyske Forhold og vil da gerne begynde med at omtale Beskæftigelsesproblemet, Beskæftigelsesforholdene, der jo i hele Landet naturligvis spiller en betydelig Rolle, og som efter min Mening i Særdeleshed spiller en betydelig Rolle i en Landsdel som Sønderjylland, i Grænselandet. Allerede i Aarene omkring 1927—1928—1929 regnede man med et betydeligt større Arbejdsløshedstal i Sønderjylland end i det øvrige Land, og det var ogsaa af den Grund, man ved forskellige Lejligheder dernedefra henvendte sig til Regeringen og til Rigsdagen om at sætte særlige Arbejder i Gang. Jeg minder om, at Erhvervsudvalget, der arbejdede i 1929, konstaterede, at Arbejdsløshedstallet laa maaske 10 pCt. over Tallet i det øvrige Land. Jeg minder om, at Beskæftigelses-